

Vrbovský farník

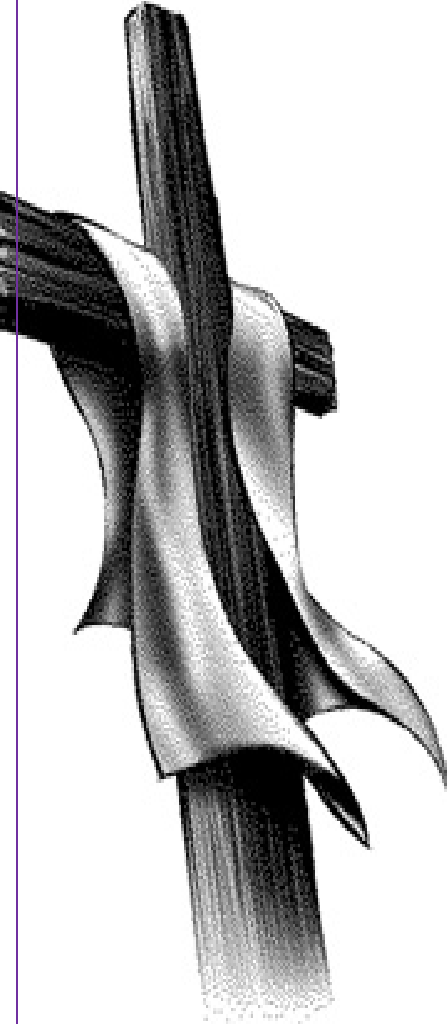
mesačník farnosti Vrbov – ročník II. – číslo 2/2008

Kříž

Ľudia vo svete sú zúfalí, ak majú kríže; dobrí kresťania by mali byť zúfalí bez kríža! Majú žiť uprostred krížov ako ryba vo vode. Cez kríž sa prichádza do neba. Choroby, pokušenia, utrpenia, to sú kríže, ktoré vedú do neba. To všetko raz pominie. Náš Pán je náš vzor. Vezmime si svoj kríž a nasledujme ho! Pod'me za naším Pánom, ktorý nás predišiel...!

Kríž objíma svet. Je zasadený vo všetkých končinách zeme. Na ceste k nebu sú kríže ako najkrajšie kamenné mosty. Bez kríža sa len ťažko možno stať svätým. Taký človek bude iba ako malá hviezdička na oblohe. Kto však pre Boha bojoval a trpel, ten bude žiarit' ako krásne slnko...

Sv. Ján Mária Vianey

Konvalinka

Čas je zmysli mätúci ako tá hmla, ktorá ma počas onoho dávneho výstupu z ničoho nič obklopila. Už si naozaj len matne spomínam, že som bol približne v puberte. Nevieam, s kým ešte okrem otca som na Kráľovu hoľu vystupoval. Pamätám si len lyže zopnuté do „stromčeka“ na svojom rupsaku. Mal som v ňom lyžiarky a nejaké to oblečenie. Hore boli zopnuté modrou gumičkou so zvláštne tvarovaným patentom na jej zopnutie. Bola popraskaná starobou a slnkom. Rupsak bol vložený medzi lyže na úrovni viazania a doširoka rozkročené pätky mojich „artisiek“ mi dovoľovali kráčať v otcových šľapajách. Ako vždy som za nim nevládal. Ešte nevymysleli termoprádlo a tak sa môj pot vsiakaval do kockovanej flanelovej košeľe. Pod pazuchami a na chrbe som mal už poriadné fľaky s rozširujúcimi sa bielymi hranicami. Robil som čo som mohol, ale otec mi zmizol v mraku, do ktorého sa od polovice nahor zahalila parádnica z rodu tých pyšnejších vrcholov Nízkyh Tatier. Bol dom zvedavý na jej vrchol. Veď koľko krát som si z lúk za Svitom obzeral ten veľký stožiar a drobnú budovu na jej temene... Dnes ma tam otec zobral. Mrak sa zmenil na to, čo vlastne je. Hmlu. Prechladené kvapky vody sa zrážali na lyžiach a paliaciach. Osamel som. Len som si dával pozor na stopy v snehu. Tatko si ma kontroloval. Nedovolil občasným zvlášť vlhkým chumáčom, aby ma mu celkom stratili z očí. Ale ani mi nedovolil dobehnúť ho. Vedel, že by som fňukal a zdržoval. Nado mnou sa objavila obrovská konvalinka. Teda tak to aspoň vyzeralo. Nevedel som to čudo pochopiť. Proste v belobe

snehu a hmly som videl čierny prehnutý oblúk ako steblo konvalinky, len miesto bielych voňavých kvietkov boli čierne sťaby paličky. A bolo to veľké. Obrovské. Pomaly som sa k tomu blížil. Samota a vlhká hmla povzbudzujú fantáziu. Nevedel som odhadnúť vzdialenosť ani veľkosť úkazu. Videl som v tom všeličo. Čakal som vrcholovú budovu a tu nejaký v snehu uviaznutý tanier mimozemšťanov? Trochu som sa aj začal báť ako puberta v prestrašenej mysli preskakovala späť do detstva. Pridal som. Bolo to mohutné zábradlie ostrej zákruty cesty vedúcej k vysielacu

z južnej strany Hole. Rovnaká farba snehu a hmly spôsobila, že sa v mojich očiach vznášalo. Zábradlie – strašidlo. Už si spomínam len na vestibul tej budovy, na teplúčky radiátor, čaj a makovník z otcovho batohu. Rádiovíkend z rovnako jeho červenobieleho japonského rádijka v nezvyčajne dobrej kvalite. Bodaj by nie, pri päte stometrového vysielča. A potom len zjazd v širokých oblúkoch pod mrak a hajde domov.

Pôst je hmlou na konci ktorého sa vznáša postava v bielom. Vyzerá ako strašidlo. Ježiš opúšťajúci hrob. Bojíme sa pri výstupe do kopca nášho duchovného napredovania vliezť do hmly pôstu. Či nestratíme smer, či nás nevyplašia naše strašidelné predstavy, keď užitočné a životu prospešné „zábradlia“ odriekania si zbytočností zmutujú do strach naháňajúcich tvarov. Alebo začneme chodiť v kruhu po svojich stopách ako úradník okolo provízie, lebo si nepripustíme, že máme na to zbaviť sa nejakého zlozvyku, predsudku skrátka hriechu. Pôst od vymožeností techniky a slobody pohybu, keď bojujeme o život alebo zdravie v nemocnici vieme prijať. Vážne tváre lekárov mu dodávajú čaro vierohodnosti. Ale dobrovoľne sa niečoho zriecť... Znova to nejakou pretrpíme. Predsavzatia budeme postupne redukovať a ospravedlňovať si ústupky. Vždy sa nájde dostatočne vznešený dôvod prečo sa nezmeniť. Zo všetkých predsavzatím odriekaných sladkostí sklesáme cez veterníky, tatranky až k čokoláde. Horkej. Alebo tej na varenie. Ale to už je suterén kompromisov. Zo snahy pochopiť, prečo sa ktosi na mňa hnevá k novej hádke s ním.

Hmla má čarovnú moc. Najlepšie v nej vidíme práve a len svoje vnútro. Svoje strachy a mátohy v ňom. Milujem hmlu, keď v nej mám ísť v číhysi šľapajách. Nevidím ho, ale musím mu veriť. Keď uverím vidím. Keď pochybujem, vidím aspoň biedu svojho vnútra. Pretože nevidím poriadne, tak sa ľakám. Skautský tábor je pôst v lete. Zrieknutie sa temer všetkého komfortu. Pôst pred nami je o to ťažší, lebo ostávame v dosahu pohodlia a je to len o vôli, nie o kilometroch deliacich spacák v skautskej podsade od voňavej postielky... Nájdete odvahu kráčať ďalej napriek tomu, že vrchol je v mraku hmly a nad ňou vytŕča len koniec červeno bielej antény podobný tej vlajočke v ruke sochy vzkrieseného Krista?

Andrej Legutký

Posolstvo sv. otca Benedikta XIV. na pôstne obdobie 2008

„Kristus sa stal pre vás chudobným“ (2 Kor 8, 9)

Drahí bratia a sestry!

1. Každoročne nám Pôstne obdobie ponúka vhodnú príležitosť hlbšie sa zamyslieť nad zmyslom a hodnotou nášho kresťanského života a znovu objaviť Božie milosrdenstvo, aby sme sa aj my stali milosrdnejšími voči našim bratom. V Pôstnom období Cirkve ponúka niektoré osobitné záväzky, ktoré by mali veriacich v tomto procese vnútornej obnovy konkrétne sprevádzať. Sú to: modlitba, pôst a almužna. Toho roku by som sa chcel v obvyklom pôstnom posolstve zamyslieť nad praxou dávania almužny, ktorá predstavuje konkrétny spôsob, ako pomáhať núdznym, a zároveň je asketickým cvičením na oslobodenie sa od pripútanosti k pozemským dobrám. Aká silná je príťažlivosť materiálneho bohatstva a aké rázne musí byť naše rozhodnutie neurobiť si z neho modlu, to jasne potvrdzuje Ježiš: „Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone“ (Lk 16, 13). Almužna nám pomáha víťaziť nad týmto neustálym pokušením, vychováva nás, aby sme vychádzali v ústrety potrebám bližných a delili sa s druhými o to, čo z Božej dobroty vlastníme. Na to sú zamerané aj špeciálne zbierky pre chudobných, ktoré sa počas Pôstneho obdobia konajú v mnohých častiach sveta. Takto sa vnútorné očisťovanie spája s gestom cirkevného spoločenstva, ako to bolo už v prvotnej Cirkvi. Svätý Pavol o tom hovorí vo svojich listoch, keď spomína zbierku pre spoločenstvo v Jeruzaleme (porov. 2 Kor 8 – 9; Rim 15, 25 – 27).

2. Podľa evanjeliového učenia nie sme vlastníkmami, ale len správcami dohier, ktoré máme: preto ich nemôžeme považovať za nedotknuteľný majetok, ale za prostriedok, cez ktorý Pán každého z nás volá, aby sme sa stali voči svojim bližným sprostredkovateľmi jeho prozreteľnej starostlivosti. Ako pripomína Katechizmus Katolíckej cirkvi, materiálne dobrá majú na základe ich univerzálneho určenia sociálnu hodnotu (porov. 2404).

V evanjeliu Ježiš veľmi jasne napomína tých, ktorí vlastnia a používajú pozemské bohatstvá len pre seba. Zoči-voči masám, ktoré majú všetkého nedostatok a trpia hladom, nadobúdajú slová sv. Jána tón tvrdej výčitky:

„Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska?“ (1 Jn 3, 17). Ešte dôraznejšie zaznieva výzva na delenie sa v krajinách, kde tvoria väčšinu populácie kresťania, lebo tam majú voči mnohým núdnym a opusteným väčšiu zodpovednosť. Pomáhať im je však v prvom rade povinnosťou vyplývajúcou zo spravodlivosti, až potom skutkom milosrdenstva.

3. Evanjelium nám ukazuje charakteristickú vlastnosť kresťanskej almužny: musí byť skrytá. „Nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá,“ hovorí Ježiš, „aby tvoja almužna zostala skrytá“ (Mt 6, 3 – 4). Pričom krátko predtým povedal, že nemáme konať dobré skutky pre pochvalu, aby sme neriskovali, že prideme o nebeskú odmenu (porov. Mt 6, 1 – 2). Apoštolovi ide o to, aby sa všetko konalo na väčšiu Božiu slávu. Ježiš upozorňuje: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5, 16). Všetko sa teda má robiť na Božiu slávu, nie na našu. Nech toto vedomie, bratia a sestry, sprevádza každý váš skutok pomoci bližnému, aby sa zabránilo tomu, že sa stane pre vás len prostriedkom, ako vyniknúť. Ak pri konaní nejakého dobrého skutku nemáme za cieľ Božiu slávu a opravdivé dobro bratov, ale zameriavame sa skôr na osobný zisk alebo jednoducho pochvalu, nezodpovedá to evanjeliu. V modernej spoločnosti charakterizovanej obrazovou kultúrou treba byť ostražitými pred týmto opakujúcim sa pokušením. Evanjeliová dobročinnosť nie je len filantropiou: skôr ide o konkrétne vyjadrenie milosrdnej lásky, teologálnu cnosť vyžadujúcu si vnútorné obrátenie k láske k Bohu a k blíznym, nasledovanie Ježiša Krista, ktorý svojou smrťou na kríži seba samého obetoval za nás. Ako neďakovať Bohu za toľkých ľudí, ktorí v tichosti, ďaleko od reflektorov mediálnej spoločnosti, uskutočňujú v tomto duchu veľkodušné skutky pomoci bližnému v núdzi? A len málo osoží, ak dávame vlastné imanie druhým, keď sa naše srdce pre to nadúva márnou slávou: a tak ten, kto vie, že Boh „vidí aj v skrytosti“ a v skrytosti dáva odmenu, nehľadá ľudské uznanie za vykonané skutky milosrdenstva.

4. Sväté písmo nás vyzýva, aby sme o almužne uvažovali v hlbšom pohľade, presahujúcom čisto materiálny rozmer, a učí nás, že väčšia radosť je dávať, ako dostávať (porov. Sk 20, 35). Keď konáme s láskou, vyjadrujeme pravdu o našom bytí: neboli sme stvorení pre seba samých, ale pre Boha a pre bratov (porov. 2 Kor 5, 15). Zakaždým, keď sa z lásky k

Bohu delíme o naše dobrá s núdznym blížnym, zakusujeme, že plnosť života pochádza z lásky a že všetko sa nám vracia ako požehnanie vo forme pokoja, vnútorného uspokojenia a radosti. Nebeský Otec nám odplatí naše almužny svojou radosťou. A navyše: sv. Peter medzi duchovnými plodmi almužny menuje odpustenie hriechov. „Láska” – píše – „zakrýva množstvo hriechov” (1 Pt 4, 8). Ako to často opakuje pôstna liturgia, Boh ponúka nám hriešnikom možnosť odpustenia. Na jeho prijatie nás pripravuje to, keď sa podelíme s chudobnými o naše vlastníctvo. V tejto chvíli myslím na všetkých tých, ktorí nesú ťarchu spáchaného zla, a práve preto sa cítia ďaleko od Boha, zahanbení a takmer neschopní utiekať sa k nemu. Almužna nás približuje k druhým, približuje nás k Bohu, a tým sa môže stať nástrojom opravdivej konverzie a zmierenia s ním a s bratmi.

5. Almužna vychováva k láskyplnej veľkodušnosti. Svätý Giuseppe Benedetto Cottolengo mal vo zvyku odporúčať: „Nikdy nepočítajte mince, ktoré dávate. Preto vždy vravievam: ak pri dávaní almužny ľavá ruka nemá vedieť, čo robí pravá, ani pravá nemá vedieť, čo robí ona sama“ (Detti e pensieri, Edilibri, č. 201). V tejto súvislosti je veľmi charakteristický evanjeliový príbeh o vdove, ktorá vo svojej biede hodila do chrámovej pokladnice „všetko, čo mala, celé svoje živobytie“ (Mk 12, 44). Jej malá a bezvýznamná minca sa stala výrečným symbolom: táto vdova nedáva Bohu nič z svojho prebytku. Nie to, čo má, ale dáva to, čím je. Dáva samu seba. Tento dojemný príbeh je zaradený do rozprávania o dňoch, ktoré bezprostredne predchádzali Ježišovo utrpenie a smrť, ako poznamenáva sv. Pavol. Ide o toho Ježiša, ktorý sa stal chudobným, aby nás svojou chudobou obohatil (porov. 2 Kor 8, 9). Sám seba dal za nás. Pôstne obdobie nás aj prostredníctvom dávania almužny vedie k tomu, aby sme nasledovali jeho príklad. V jeho škole sa môžeme naučiť urobiť z nášho života dar. Keď ho nasledujeme, učíme sa byť pripravení nielen dávať to, čo vlastníme, ale dávať samých seba. Či vari sa celé evanjelium nedá zhrnúť do jediného prikázania lásky? Pôstna prax dávania almužny sa teda stáva prostriedkom na prehlbenie nášho povolania byť kresťanmi. Keď kresťan nezištne obetuje sám seba, svedčí o tom, že zákony života nediktujú materiálne bohatstvá, ale láska. To, čo dáva almužne hodnotu, je teda láska, ktorá inšpiruje rôzne formy daru, podľa možností a podmienok každého jednotlivo.

6. Drahí bratia a sestry, Pôstne obdobie nás pozýva, aby sme sa aj prostredníctvom dávania almužny duchovne „trénovali“, aby sme tak rástli v láske a spoznávali v chudobných samotného Krista. V Skutkoch apoštolov sa píše, že apoštol Peter povedal chromému, ktorý žiadal pri dverách chrámu o almužnu: „Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám: v mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a choď!“ (Sk 3, 6). Almužnou dávame niečo materiálne, čo je však znakom väčšieho daru, ktorý môžeme druhým ponúknuť ohlasovaním a svedectvom o Kristovi, v ktorého mene je pravý život. Toto obdobie je preto charakterizované osobným i spoločným úsilím primknúť sa ku Kristovi, aby sme sa stali svedkami jeho lásky. Mária, Pánova Matka a verná služobnica, nech pomáha veriacim, vyzbrojeným modlitbou, pôstom a dávaním almužny, viesť pôstny „duchovný zápas“, aby tak obnovení na duchu išli v ústrety sláveniu veľkonočných sviatkov. S týmto želaním s radosťou všetkým posielam svoje apoštolské požehnanie.

Benedikt XVI.

Z histórie

Samospráva obce

Úspech a rozvoj obce úzko súvisel s tým, kto stál na jej čele. Načrime do histórie samosprávy.

V období, keď sa Vrbov stal mestečkom, na čele obce bol richtár, ktorého každý rok volili občania v kostole. Richtár menoval štyroch senátorov s tribúnom. Neskoršie v 15. storočí bola každoročne občanmi volené veľká rada, na čele s tribúnom, ktorá mala asi 24 členov. Táto volila richtára a malú radu so štyrmi prísažnými. Riešila významnejšie záležitosti. Richtár s malou radou rozhodoval o všetkých bežných záležitostiach a vykonával drobné súdnictvo.

Pred richtárom sa uzatvárali kúpno-predajné zmluvy, testamety, opatrené pečat'ou. Po požiari roku 1556 boli vyhotovené dve pečatidlá. Jedno väčšie, slávnostné, druhé menšie. Je pravdepodobné, že pečatný obraz bol vyhotovený podľa starej gotickej sochy sv. Serváca z hlavného oltára.

Mestská rada sa schádzala u richtára, kde bola aj skriňa s písomnosťami. O výstavbe radnice sa rozhodlo roku 1779. Radnica bola dostavaná v roku 1805.

Po vytvorení provincie XIII. spišských miest v období zálohovania Poľsku, na jej čele stál gróf. Každý rok ho volil zbor tzv. sto ľudí, ktorý pozostával z delegátov jednotlivých miest. Vrbov vysielal troch delegátov. Gróf zasadal spolu s vnútornou radou, ktorú tvorili richtári všetkých 13. Miest. Riešili spoločne záležitosti miest, najväznejšie administratívne i súdne otázky.

Z činnosti súdov sa zachovalo viac zápisníc. Roku 1581 odsúdil mestský súd manželku Tobiáša Schultza zo Žakoviec za krádež husí na dereš. Na jej prosby bol trest zmenený na pokutu troch toliarov. Grófsky súd v roku 1579 odsúdil Vrbovčana Gregora Kóhledera na trest smrti rozštvrením pre krádež a znásilnenie. Od rozštvrenia sa upustilo, odsúdenec bol nakoniec sťatý mečom. Odsúdený mal právo odvolať sa do troch dní. Na námestí bol pranier (klietka hanby).

Od roku 1848 sa Vrbov stáva veľkou obcou. Na čele bol starosta a obecný správny výbor. Štátnu správu zabezpečoval obecný notár. Musel mať predpísané vzdelanie, a okrem nemčiny musel ovládať latinský jazyk. Viedol písomnosti a úrad. Dostával plat 30 zlatých a drevo ako deputát.

Od 1.1.1923 bol vytvorený obvodný notársky úrad vo Vrbove, ku ktorému patrili Vlková (vtedajšie Farkašovce), Levkovce, Tvarožná (Durlsdorf), neskoršie Žakovce (Eisdorf). Notariát sa rozprestieral na ploche 6782 ha, mal 525 domov, v roku 1930 žilo v jeho obciach 2521 obyvateľov.

Po oslobodení roku 1945 pôsobia národné výbory (miestny, mestský, okresný, krajský). Vo voľbách občania volia poslancov, predsedu a tajomníka. Orgánom miestneho národného výboru je plénum, zložené spravidla z 23 členov. Schádza sa 6 – 8 krát ročne. Rada má 7 členov, zasadá raz za mesiac. Poslanci vytvárajú komisie. Funkcia predsedu je popri zamestnaní.

Od roku 1992 nastáva zmena v organizácii samosprávy. Vzniká nové pomenovanie obecný úrad. Vo voľbách sa volí starosta a poslanci, ktorí tvoria obecné zastupiteľstvo.

*Jozef Žemba ,
kronikár obce*

Program sv. omši na mesiac február 2008

dátum	čas	úmysel	lektor
1. II.	18:00	zos. Emil Compel	Zuzana Kisková
2. II.	8:00	za zdravie Anny Zummerovej	
3. II.	8:00	Jozef a Žofia Compel - 60. výročie sobáša	Mária Bretzová Anna Blaščáková
	10:00	pro populo	Miriám Zummerová Monika Hrebeňárová
4. II.	18:00	zos. Mária	Mária Hrebeňárová
5. II.	7:00	zos. Mária	
6. II.	18:00	zos. vdp. Farkašovský	Alžbeta Hrebeňárová
7. II.	18:00	zos. Mária	Júlia Hrebeňárová
8. II.	18:00	za zdravie a požehnanie Ľemila a Veroniky	Katarína Matalíková
9. II.	8:00	zos. Eduard Wiesner	
10. II.	8:00	zos. Ondrej a Katarína Slezákový	Lucia Hrebeňárová Marcela Hrebeňárová
	10:00	pro populo	Katarína Bodyová Patrik Body
11. II.	18:00	zos. Mikuláš a Igor Pirožek	Pavol Hrebeňár
12. II.	8:00	zos. Jozef Kol'	Adrián Hrebeňár
13. II.	18:00	zos. Emil Špiner - výročná	Ľudmila Vanečková
14. II.	18:00	zos. Tomáš a Jolka	Mária Knapíková
15. II.	18:00	zos. Ján a Anna Jasenčák	Lívia Vanečková
16. II.	8:00	za zdravie a Božie požehnanie rodiny Dilskej	

dátum	čas	úmysel	lektor
17. II.	8:00	zos. Jozef Dilský	Anna Blaščáková Mária Bretzová
	10:00	pro populo	Katarína Matalíková Katarína Bodyová
18. II.	18:00	zos. Mária, Katarína a Anna	Júlia Hrebeňárová
19. II.	7:00	za zdravie a Božiu pomoc pre rodičov	Adrián Hrebeňár
20. II.	18:00	za zdravie a Božie požehnanie pre vdp. Rastislava Zummera	Zuzana Kisková
21. II.	18:00	zos. Milan Džadoň	Adrián Paugsch
22. II.	18:00	zos. Jozef Džadoň	Lívia Vanečková
23. II.	8:00	zos. Paula a Šimon Živčák	
24. II.	8:00	zos. Anton Štiber	Alžbeta Hrebeňárová Pavol Hrebeňár
	10:00	pro populo	Monika Hrebeňárová Ľudmila Vanečková
25. II.	18:00	zos. Marta a Jozef Baláž	Miriám Zimmerová
26. II.	7:00	zos. vdp. Farkašovský	Adrián Hrebeňár
27. II.	18:00	zos. Martin a Mária Hrebeňár	Mária Hrebeňárová
28. II.	18:00	za zos. členov ruže sv. Dominika	Natália Paugschová
29. II.	18:00	zos. Magdaléna Starinská	Mária Knapíková
1. III.	8:00	za živých členov ruže sv. Dominika	
2. III.	8:00	na úmysel ordinára	Júlia Hrebeňárová Monika Hrebeňárová
	10:00	pro populo	Katarína Bodyová Alžbeta Hrebeňárová

Sv. omše za účasti detí a mládeže budú vždy v piatok.

V prípade nepredvídanej udalosti (napr. pohreb) bude zmena v úmysloch sv. omši včas oznámená.

Ježiš zmenil môj život...

„Študoval som knihy, myšlienky, chcel som sa stať veľkým nacistom...“

Poznám ho už takmer tri rokov. Môj názor na neho – veľmi dobrý chalan. Pred pár týždňami sme spolu cestovali vlakom. Začal mi rozprávať o svojom živote. Vyrzil mi dych.

„Boh ma musel veľmi vytrvalo hľadať. Vyrastal som v úplnej rodine. Moji rodičia však nie sú ľudia, ktorí idú za Kristom. O Bohu mi nikto nehovoril.

Moje detstvo bolo o obyčajných detských problémoch. Šikana a tak. Moja psychika dostávala ranu za ranou. Deti ma šikanovali kvôli tomu, ako som vyzeral a aj preto, že som mal hendikep zajakávania sa. Rástla vo mne nenávisť a túžba pomstiť sa všetkým, ktorí mi ublížili. Vtedy som našiel v knižnici knihu o okultizme. Prvýkrát som sa ponoril do poznania zla. Moja nenávisť začínala mať konkrétnu podobu. Nenávidel som seba, svoju rodinu, spolužiakov, učiteľov. Nenávidel som ľudí na ulici. Nenávidel som život, svet. Nenávidel som úplne všetko a všetkých. Začal som mať problém s onániou. Tá len prehlbovala moju psychickú a duševnú nenávisť voči sebe samému. Chcel som s tým prestať, lebo aj keď som Boha nepoznal, cítil som, že ma to pošpiňuje. Čím viac som sa snažil, tým viac som upadal hlbšie do tejto závislosti a s ňou spojenej beznádeje. Myslel som si, že potrebujem nejakú strašnú podmienku, aby som nad tým vyhral. Na papier som napísal zmluvu s diablom. Moje zúfalstvo sa sto násobne prehlbovalo. Začal som chodiť ku skinheadom. Bol som prvý z mladších, ktorí sa dostali do tvrdého jadra a tešil som sa z mojej usmernenej nenávisti. Radoval som sa, že mám proti komu bojovať. Stal som sa nacionalistom - nie kvôli brutalite, ale z presvedčenia. Študoval som knihy, myšlienky a chcel som sa stať veľkým nacistom.....

V pätnástich rokoch som išiel na internát. V cudzom meste som pocítil strašnú samotu a opustenosť. Tá bolesť bola otupujúca. Začal som

premýšľať nad samovraždou. Celý týždeň som sedel na vlakovej stanici, v rukách krabičky liekov. Hľadal som impulz, aby som sa zabil. Nakoniec prišiel a ja som pojedol hrst rôznych liekov s túžbou viac sa neprebudiť do tohto temného sveta. Ale ráno som sa zobudil. Žil som ďalej bez zmyslu a nádeje. Pri každom probléme bola jednou z alternatív samovražda. Nezáležalo na tom aký veľký alebo malý bol môj problém. Každý víkend som chodil piť. Celý týždeň bez radosti, v úplnej beznádeji. Keď sa pozriete na smrť pochopíte, že nič v tomto živote nedáva taký zmysel, ako to svet prezentuje. Nič, absolútne nič, okrem Boha nemôže naplniť tú prázdnotu. A tak som žil, ale bez duše. Preklínal som seba, svoju túžbu po láske a šťastí. Preklínal a nenávidel.

Až raz cez vianočné obdobie, pred štyrmi rokmi, som chcel ísť na polnočnú sv. omšu. Nešiel som. Dal som si trest, ktorý bol začiatkom mojej spásy. Povedal som si, že budem chodiť počas celých sviatkov (od 26.12 do 6.1) na omšu. Pán začal zasievať slová svojej lásky z Božieho slova do môjho srdca. Raz vyšlo z kostola dievča, ktoré mi dalo pri odchode pozvánku na S.O.S (Spoločné Otvorené Stretnutie). Boh vypočul moje volanie o pomoc, hodil mi záchranné koleso. Plný nedôverčivosti som prišiel a sadol som si do vnútra. Podozrievavo som sa na každého zazeral. Zdalo sa mi čudné, že sa všetci usmievali a pritom nič nepili. Postupne som sa začal rozopínať (dovtedy som bol zapnutý až po krk pre prípadný urýchlený odchod). Pocítil som radosť, ktorú som ešte nikdy nezažil. Túžil som po nej viac a viac. Začal som pravidelne chodiť na S.O.S. Postupne som sa zoznámil s mladými, ktorí to organizovali. Keď som spomínal môj problém s onániou, ktorú som chcel komplikovane riešiť so satanom, Boh ma uzdravil pomocou medailónu svätého Benedikta. Raz sme boli pozvaní na opekačku. Myslel som si, že opečieme klobásu a pôjdeme. Avšak začali sme sa modliť. Zrazu som sa prudko rozplakal. Postavil som sa a vydal sa do Božích rúk. Odvtedy stojím a padám v prítomnosti božej a bojujem svoj boj. Naučil som sa, že skutočne veriť neznamená cítiť, chápať, vedieť. Skutočne veriť, znamená dôverovať Bohu tam, kde aj najväčší optimista stráca nádej a hynie.“

vema

Náš pán farár...

Keď som bola malá, osoba kňaza vo mne vzbudzovala strach. V mojich očiach to bol niekto svätý a starý. Chcela som byť veľmi poslušná, lebo keby sa o mojich zlých skutkoch dozvedel pán farár, povedal by to rovno Ježiškovi. Z mojej prvej návštevy fary si pamätám, že keď som prechádzala z izby do izby za pánom farárom, od strachu som ani nedýchala, aby to niekto svätý, ktorí sa na mňa pozerali z množstva obrazov a strašne hrubých kníh, nepočuli.

Keď som bola väčšia pubertiačka a mala som už svoje každodenné povinnosti, strašne som závidela pánu farárovi ako mu je dobre. On si len odslúži svätú omšu a má celý deň voľno. Ako veľmi som to chcela s ním meniť. Kňaz a jeho život za dverami fary, to bolo niečo veľmi tajomné, čo nikto nesmel vedieť a vidieť. Kňaz bol vždy starý, sivý,...

A dnes, keď som už dosť stará, sa mi zdá, že pri oltári vidím stále mladších a krajších chlapcov slúžiť sv. omše. Nie je to vekom, ani starobou. Je to Božia milosť, že máme mladých kňazov.

Keď príde do farnosti nový kňaz, po prvej svätej omši si o ňom začneme robiť úsudok. Aký bude? Dobrý, alebo zlý? Stačí jedno stretnutie a už si ho zatriedime. A keď nám „nesadne“, má pochlebe, lebo dnes už o kňazoch môžeme hovoriť čo len chceme, už to nie je niekto svätý, a navyše, je demokracia.

Náš pán farár otvoril tie tajomné dvere fary pre všetky deti, pre všetkých mladých, pre každého. A nielen farské dvere, ale hlavne svoje veľké a dobré srdce. To všetko, čo on robí a obetuje pre deti, mnohí rodičia (ruku na srdce) nerobia ani spoločne pre svoje vlastné deti. Keď som s ním viedla rozhovor a počúvala ho ako vníma detské srdiečka, detský rozum, ako veľmi rozumie detskej psychike, uvedomila som si, ako mama dospelých detí, že za ním veľmi zaostávam. A koľko má spôsobov a liekov ako pomôcť chorej detskej dušičke. Každého vníma zvlášť, osobitne. A aj keď sú preňho deti cudzie, sú mu viac ako vlastné. Svoj život žije pre deti – pre skautov. Bola to prekrásna svätá omša, keď ju slúžil prvýkrát v našej farnosti a s ním prišli do kostola „jeho deti“ – skauti, ktorí zaplnili takmer celý kostol. Vtedy nám to bolo trochu čudné,

nevedeli sme o skautingu veľa. Dnes sme už presvedčení, že tie deti majú veľmi pevnú vieru a to len vďaka nemu. Už vieme viac, vďaka jeho práci s deťmi vo farnosti, kto je skaut – skautka. V prvom rade pevná viera a pevný charakter. Nie sebeckosť, ale láska k blížnemu, nie lenivosť, ale ochota pomáhať, nie faloš, ale úprimnosť,.... Všetko, čo dnes celému svetu veľmi chýba, naše deti dostávajú od nášho pána farára. Vďaka nemu už máme vo farnosti prvých skautov, ktorí pritiahnu ďalších a ďalších, a v našej farnosti budú rásť generácie dobrých detí.

Moja kolegyňa má tiež deti – skautov. Veľmi rada mi o nich rozpráva, a ja môžem potvrdiť, že je to šťastná mama. Neprežíva strach, keď sú mimo domu deň, dva alebo týždeň. V akej budú partii a čo budú celý ten čas mimo domu robiť. Vie, že nech sú kdekoľvek, robia dobro, lebo všade sú spojené s Ježišom, sú skauti. Majú medzi sebou úžasného vodcu, ktorý ich učí žiť ale aj prežiť nielen keď je dobre, musia si poradiť a v ťažkých situáciách. Dnes môže mladý človek zblúdiť veľmi rýchlo, lebo z každej strany naňho číhajú všelijaké zaujímavé lákadlá, ktoré chce vyskúšať, vlastniť, atď... Náš pán farár ich učí rozlišovať a triediť...

Živo si pamätám jeho slová: „Netreba nám krásne kostoly, keď nenaučíme už maličké deti milovať Ježiša a ísť za Ježišom, lebo potom tie krásne kostoly budú raz prázdne“, a to nikto z nás nechce. Všetci môžeme ďakovať za ten dar, ktorý máme v osobe nášho kňaza, ktorý účinkuje v našej farnosti, na našej fare, kde sú dvere otvorené pre každého, malého i veľkého.

A čo dáva nám dospelým? Dnes už viem, že to nie je len jedna svätá omša za celý deň. Je to množstvo modlitieb za každého z nás od ranného breviára až po posledný večerný vzdych. My sa naňho obraciame s rôznymi malichernosťami a on nám radí. Radí nám v svojich príhovoroch, kázňach. Keď sa dobre započúvame do jeho úvah, zistíme, že chodíme so zatvorenými očami. Je až neuveriteľné počúvať jeho úplne obyčajné príhody, ktorým on dáva myšlienku. Dennodenne prežijeme množstvo udalostí, ktoré si ani nevšimneme. Stáva sa, že v sekunde na to zabudneme, lebo sa stane niečo nové. Žijeme veľmi rýchly život a nevnímame ho. Musí to byť niečo veľké, aby sme si to uložili do pamäte. A práve náš pán farár oprašuje príhody aj z nášho života – jednoduché, malé, smiešne, ktoré nás stretávajú každú minútu, ibaže my ich nevnímame. Sme slepí a hluchí. Keď počúvame jeho kázne, je fascinujúce,

ako napríklad z obyčajného pošmyknutia a padnutia na zadok môže byť príhoda, ktorá má nejaký zmysel, ktorá sa stala kvôli niečomu a práve na konkrétnom mieste a v konkrétnom čase, príhoda, ktorá má myšlienku – má svoj začiatok i koniec. Niekedy sa nám zdá až nemožné, ako mohol vedieť práve o tom mojom trápení, keď „o ňom“ rozprával v kázni, keď mi ponúkol riešenie. Pri bežných starostiach si môžeme pripomínať aspoň jednu vetu z jeho kázne, z ktorej budeme čerpať silu a nebude všetko okolo nás len čierne. Učí nás žiť ľahšie a krajšie, žiť s Bohom. Jeho úprimnosť, ochota, múdrosť a láskavosť, ktoré okolo seba šíri, nech sú pre nás nákazlivé.

Je staromódny, keď v dnešnej dobe peňazí, žije s Ježišom? Potom sme aj my, myslím, že väčšina. Alebo je veľmi moderný? Veď všetky deti a mládež tak veľmi idú za ním. Tak potom aj Ježiš je moderný, a my sme moderní tiež.

My všetci, mladí aj starí, ďakujeme za ten dar, ktorý máme na našej fare, kde sú dvere otvorené pre každého – malého aj veľkého. Ďakujeme za požehnanie, ktoré nám dáva a prosíme, aby nám ho v našej farnosti dával ešte veľmi dlho.

M. K.

Druhá diecézna synoda

V mesiaci február pokračuje druhá diecézna synoda spišskej diecézy farskými rozpravami ktoré sa budú zaoberať deviatym tematickým okruhom – KOMUNIKÁCIA V TVORBE COMMUNIA. Z námetov na rozpravu vyberáme:

- ✓ Spoločenstvo ako dôvod komunikácie
- ✓ Komunikácia v spoločenstve veriacich
- ✓ Komunikačné prostriedky v službe communia
- ✓ Diecézne a farské časopisy, diecézny internet, publikačná činnosť
- ✓ Virtuálny svet - ilúzia komunikácie

Vypni mobil, zapni seba

je akcia, ktorú ponúkame počas 40 dňového pôstneho obdobia najmä mladým, ale aj tým skôr narodeným.

O čo ide?

Ide hlavne o to, aby sme si uvedomili, že mobil v dnešnej dobe pre nás nie je len prostriedkom nevyhnutným na vybavenie niečoho dôležitého, ale stáva sa, čím ďalej tým viac, našim nepriateľom.

Ako na to?

Abý sme zistili čím mobil pre nás skutočne je, každý si môže vybrať zo štyroch možností, ktoré sa mu núkajú:

- ✚ Úplné zrieknutie sa mobilu
- ✚ Používanie mobilu iba na prijímanie hovorov
- ✚ Používanie mobilu len v súvislosti s výkonom svojho povolania
- ✚ Používanie mobilu iba v čase od 15:00 do 18:00 hod.

Čo s časom, ktorý získame nepoužívaním mobilu?

Práve ten čas môžeme využiť na:

- ✚ Osobný rozhovor s ľuďmi, s ktorými by sme komunikovali prostredníctvom mobilu
- ✚ Pomoc v domácnosti
- ✚ Kvalitnú prípravu do školy a do práce
- ✚ Čítanie dobrej knihy,

Čo s peniazmi, ktoré ušetríš?

Tie budú použité na dobročinné účely, konkrétne na potreby kňazského seminára biskupa Jána Vojtášaka v Spišskom Podhradí

Vydáva: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133**

e-mail: **dlugosa@gmail.com**

Imprimatur udelil **Mons. Prof. ThDr. František Tondra**,

dňa **15.12.2006**, pod číslom **26/2006**

Zaregistrované na **Ministerstve kultúry SR** dňa **6.12.2006**,

pod číslom **RP 242/2006**

Odborný konzultant: **Mgr. Ing. Andrej Legutký**

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. Alžbeta Dlužoňová**

Redakčná rada: **Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová**

Tlač: **vlastná – február 2008**

Počet výtlačkov: **150**